

»Det är inte så lätt att vara läkare«

Herr och fru Svensson hade drabbats av någon obehaglig virussjukdom. De låg bägge till sängs sedan två dagar med illamående, huvudvärk och allmän sjukdomskänsla.

»Vi borde nog gå till en doktor«, sade herr Svensson ömkligt. Fru Svensson nickade tyst och såg funder-sam ut. Hennes ekonomiska sinne trädde, trots sjukdomen, i funktion. »Vi har ju precis samma symtom bägge två«, sade hon till sin man. »Det räcker med att en av oss går till dok-torn och sedan kan vi bägge följa doktors ordinationer. Det blir billiga-re så«. Herr Svensson måste medge att detta lät vettigt. Man singlade slant om vem som skulle gå till doktorn och slumpen bestämde att fru Svensson skulle gå. Tid beställdes och fru Svensson fick komma redan nästa dag (på ett återbud).

»Nå«, sade herr Svensson när hans hustru kom tillbaka från läkarbesöket. »Vad sade doktorn?« Fru Svensson stod tyst ett par sekunder. »Jag är led-sen att behöva säga det« sade hon tveksamt, »men vi är gravida.« Herr Svensson satt tyst. »Vilken dok-

tor var du hos?« frågade han. »Doktor Töntebratt« svarade frun». Jaha«, sade herr Svensson, »du var hos doktor Töntebratt.«

Doktor Töntebratt (född Johansson) var inte någon riktigt bra läkare. Han tillhörde de sällsynta doktorer som lyckades förena ett minimalt omdöme med en imponerande brist på kunskap. Det sades om honom att han aldrig gjorde samma misstag två gånger. Han hittade alltid nya misstag att göra.

Doktor Töntebratt gjorde alltid sitt bästa, men det var inte alltid det var bra nog. När en tveksam patient en gång frågade: »Blir jag nu frisk av dom här gröna pillren, doktorn?«, så svarade Töntebratt uppriktigt: »Vi kan väl säga så här, fru Andersson, att ingen har någonsin kommit tillbaka för att få mera sådana här piller.«

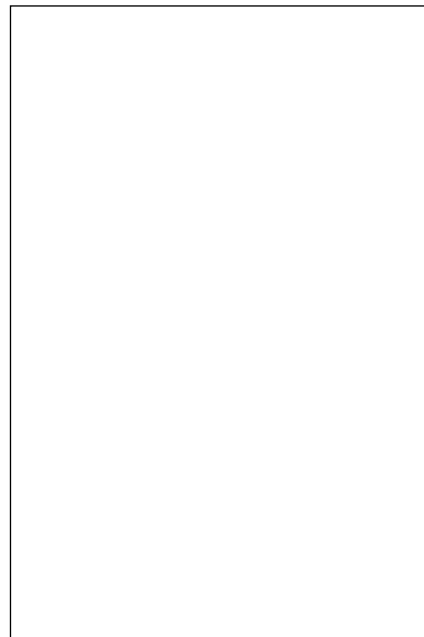
»Det är inte så lätt att vara läkare« brukade doktor Töntebratt säga suck-ande. »Det är inte så lätt att ställa dia-gnos och det är ännu svårare att ställa rätt diagnos. Och sedan ska man ju ge behandling också. Det är inte så lätt alla gånger. Det går väl an när patien-ten har en vanlig förkylning, den går ju inte att göra någonting åt. Eller om patienten har stukat foten, då ber man sköterskan sätta på en elastisk binda. Men det är svårt när patienten kommer in och säger att det gör ont tio centi-meter ovanför huvudet. Eller klagar över att det svider i knäna varje gång han rapar, och han rapar varje gång

han går till en doktor. Då är det inte så lätt. Varken för pati-enten eller mig.«

Doktor Töntebratt försökte verkligen hjälpa sina patien-ter. Han hade ett gott hjärta, men kombinationen dåligt om-döme och små medicinska kun-skaper gjorde det inte lätt. Det hindra-de honom dock inte från att ständigt och glatt dela ut goda råd till sina pati-enter. Till herr Sundin som hade be-svär med att han snarkade så högt att han väckte sig själv, sade Töntebratt: »Väcker ni er själv? Då ska ni sova i ett annat rum, så att ni slipper höra det.«

Ibland blandade Töntebratt ihop be-greppen lite och hans stackars patien-ter lämnade ofta hans mottagning helt

Dr Truls

»Tar ni hostmedicinen jag skrev ut, herr Larsson?«

»Nej, doktorn. Efter att ha smakat på den bestämde jag mig för att jag hellre har kvar hostan.«

förvirrade. »Doktorn sa att jag skulle ta dom här tablettorna varje morgon, tio minuter innan jag vaknade.«

Doktor Töntebratt har nu övergått till farmakologiskt forskningsarbete och har redan fått fram en ny medicin, som det inte finns någon sjukdom för ännu.

Rickard Fuchs

Veckans glada ^{journal} groda